

[Landbrugsministeren.]

sige, at de spørgsmål, som hr. Kjær Rasmussen rejste i går, og som jeg ikke fik besvaret, kort kan besvares derhen, at jeg ikke i dag er i stand til at oplyse, hvor langt landbokommissionen er med de specielle forhold vedrørende de fremtidige ejerproblemer. Jeg har gjort rede for, hvor mange aspekter der ligger i det, og jeg har forventninger om, at man relativt hurtigt bliver færdig; men på nuværende tidspunkt at oplyse enkeltheder lader sig ikke gøre.

Må jeg dernæst til hr. Lysholt Hansen sige følgende: nu har vi da vist endelig fået fastslået, at socialdemokratiet vidste besked med, at de penge, landbruget skulle have ud over dem, der skulle gå til unge landmænd, skulle gå i dispositionsfonden. Der har hidtil hersket tvivl om det fra hr. Lysholt Hansens side, men jeg påviste i går, at jeg havde givet oplysninger, ikke om beløbenes størrelse, men om, hvad pengene skulle bruges til, dels i udvalget om mosen, dels i udvalget vedrørende loven om unge landmænd, hvor jeg oven i købet fik udtalelser fra de socialdemokratiske medlemmer om, at det var en god foranstaltning — min tidligere kollega i embedet vil kunne bekræfte det. Det, der var det afgørende for socialdemokratiet, var jo, om man i den aftale, vi havde indgået med landbruget, havde regnet med penge til andre formål. Det var der ikke tale om. Der var alene tale om at tilføre dispositionsfonden et beløb, og det blev meddelt i disse folketingsudvalg.

Når hr. Lysholt Hansen videre anfører, at vi har nægtet at komme med beregninger, er det heller ikke rigtigt. Da jeg var i samråd med finansudvalget, citerede jeg direkte det afsnit i det økonomiske sekretariats beregninger, hvoraf det skøn, som jeg nævnte ved den lejlighed, fremgik, nemlig at udviklingen i løbet af foråret ville indebære, at landbruget havde ret til et beløb på mellem 100 og 150 mill. kr. Det er direkte citeret ikke alene i finansudvalget, men også her i folketinget, da vi havde debatten i efteråret, og jeg har understreget begge steder, at det var det grundlag, vi havde at gå ud fra. Så kan man diskutere, om det var for spinkelt, eller om der kunne foretages andre beregninger. Jeg har påvist, at i en sådan situation, få måneder efter at vi havde gennemført en devaluering, kan man

ikke forlange, at landbruget skal acceptere det for et år, som enhver kunne regne med ville være fyldt med usikkerhed. Det lader sig jo ikke gøre med nøjagtighed at beregne noget for et år frem i tiden, og derfor fulgte vi skønnet.

Når hr. Lysholt Hansen videre spørger om datoen for forhandlingernes afslutning, kan jeg til dette sige, at jeg ikke har den endelige dato. Vi begyndte forhandlingerne en af de allersidste dage af februar måned og afsluttede dem hen på foråret med den endelige beløbsfastsættelse simpelt hen for at følge udviklingen, for at følge, om det skøn, der blev lagt til grund for vore overvejelser, i løbet af foråret ville ændre sig. Jeg kan føje til, at det var på et meget sent tidspunkt, vi traf beslutningen; det nævnte jeg også her i folketinget i slutningen af maj måned, da jeg sagde, at de penge, der skulle tilføres landbruget ud over det, der skulle bruges til unge landmænd, ville blive søgt bevilget enten gennem en ansøgning til finansudvalget eller gennem et lovforslag her i folketinget. Aftalen med landbruget gik ganske klart ud på, at det skulle have pengene, når dispositionsfondens kasse var tom, og man stod over for at skulle løse de opgaver, som måtte og skulle løses for at klare afsætningsproblemerne. Da dette skete i slutningen af august og i begyndelsen af september, måtte vi vælge den form at gå til finansudvalget for ikke at bringe landbruget i den situation, at de ikke havde midler til at gennemføre de foranstaltninger, som aftalen bl. a. indebar, at de skulle have mulighed for.

Jeg kan ikke se, at de af hr. Lysholt Hansen fremførte synspunkter ændrer noget i det reelle forhold, nemlig aftalen om, at landbruget skulle have dette beløb dels til unge landmænd, dels til dispositionsfonden. Begge dele var kendt. Det var blevet så sent på foråret, at vi ikke skønnede at kunne gå til folketinget med et lovforslag, og ingen kunne på det tidspunkt vide, hvornår dispositionsfondens midler var opbrugt. Derfor nævnte jeg under anden behandling af lovforslaget vedrørende udlån til yngre landmænd begge muligheder. Det blev muligheden over finansudvalget, vi bragte i anvendelse. Jeg kan ikke se, det ændrer noget.

Men det, der har interesse, er jo — og det